

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים

כא א מיי פ"י מהלכות
משפ"ה ה"ג:
בב ב מיי פ"ב מהל'
תקן מזה ה"ג ח
סמן שיש לו טע"ע א"ת
פ"ג סוף ג:
בב ג מיי פ"ב מהל' ח
ה"ל י' טע"ע א"ת
ס"פ פ"ד:
ד נמ"י פ"ב ס"ג ה"ג:
בד ה מיי פ"ב מהל' ח
טע"ע א"ת ס"ג
ס"פ פ"ד:

גליון הש"ס

נב"י תריחא ליה לאניש
לקוימי מצוה בפסחיה.
ע"י לקמן ד' ע"ב ח"ט
ד"ה חמטויה:
שם תריחא י"ד לביעור.
ע"י משנת הר"ן פסח
נ"א:

מוסף רש"י

מגורה. ג' (קמ"ט ח"ט).
אפילו ח' בני יומן.
דנתיך חן סהיס נתמרחו
רשופין בתחלת
שש. ופ"ע דכל עשה
שעות מדאורייתא שיהא
גור רבנן ע"ה דלמא טע'
וסבור על השפיעת היא
שעה. אבל התמימה על
טע' נלמנו על שפיעת
שעה תמימה ויחבר
(קמ"ט י"א). ויחילין
חמטו. ואינו אולם, דעשי
וסבור על שפיעת שעה
תמימה. ומיחו לנרץ
אנו לר"ך ומאכלי לנשתא
אבל שעה ק"ו צנאה
אסור מדרבנן גזירה משום
שפיעת ח"ט.

רבינו הנגאל

המשפיר ביה לחברו
בחוקת ברוך ונמצא שאינו
ברוך, כי היא גזרה מן
טענת הורא או לא. ופסק
אב"י דלא הוי חוקת טענת
דנחיה ליה לאניש למעבר
מצוה במטויה וכל שכן
בגופיה. ובד"ל עלמא חמץ
בי"ד משש שעות ולמעלה
אסור מדאורייתא נמצא לן.
ופשיט לה אב"י הכן
בהאי פסחה, והאי דרבי
שיבא בדין יוסי הגלילי
דרבנן לומר לא ימיר לקמן.
שאמר שבעת ימים מצות
האכלו אך ביום הראשון
תשבתו שאור מביתכם.
ואי אפשר לומר זה
ביום הראשון ביום טוב
הראשון הוא, וביום ההוא
אחא אכל מצה ומשבת
שאר, ואמר שבעת
ימים שאור לא ימצא
בביתכם, ואי אפשר לומר
נגי השבת שאור ליל
הוא, משום דביום
הראשון תשבתו שאור
כתיב ולא בלילה. שמעון
דזה ביום הראשון קודם
יום טוב הראשון הוא.

לאו משום דחוקתו ברוך. מיהא מאי ס"ד דלא צמקוהו דרוק
אם כן מה ריך לאמירה דהני כלל ואומר ר"י דמיימי
כגון שבעל הבית צעיר אע"ג דחוקתו ברוך קיון דלמיה צעיר
ריך לישאל הימנו^א ולהכי מהני אמירה דהני דלא שאלני^ב אע"ג
דגבי טבל סמקינן אחוקת חבר ואין
ריך אפילו לישאל^ג היינו משום דכיון
ששולח לו לטבל^ד מסממא מיקנה
שלא יבא לדי מכשול אבל גבי דיקיה
אפילו לא יהיה ברוך לא יהיה כל כך
מכשול לכן ריך לישאל אם הוא
צעיר ומסיק אי חוקתו ברוך כל
הנתיים בחוקת ברוך מיעדי ליה
וממילא ידעינן דלאמירה דהני מהני
ואין ריך לישאל הימנו אפילו אם
הוא צעיר^ה ועוד פירש ר"י דס"ד^ו
דליימי דלמרי הני לא היה ברוך
ואנו צדקנו דאי חוקתו ברוך מהיימי
מגו דאי צעיר שתיק^ז אצל אי אין
חוקתו ברוך אמאי מהיימי ופריך
אי הכי כל הנתיים בחוקת ברוך
מיעדי ליה דממילא ידעינן דמהיימי
בגמנו: **דמדאורייתא** בבישול^ח
בעלמא סני. פי' צנוטרה מדכמי
תשיבו ואלא כתיב תצערו אלמלא
השבתה בלב היא וקשה לר"י דהאי
דמשביתו אמרינן לקמן מלך חלק
שהוא משש שעות ולמעלה ואחר
איסורא לא מהני בישול^ט ואומר ר"י
דמדאורייתא צניטול בעלמא סני
טעמא דמאחר דמשיט כל יום הפקר^י
ויאל מרשותו ומותר מדקאמרינן
אבל אמה רואה של אמריש ושל
גזרה והא דלמרינן צניטול (דף מה).

לאו משום דחוקתו ברוך דקסבר הכל חברים
הם אצל בדיקת חמץ^א דתניא^ב חבר שמת
והניח מגורה מליאה פירות אפי' חן בני יומן
הרי הן בחוקת מתוקנים וממאי דילמא שאני
הכא משום דקאמרי הני אמו אמירה דהני
מידי מששא אית ביה אלא מאי דחוקתו
ברוך האי הכל נאמנים כל הבתים בחוקת
ברוךין בארבעה עשר מיבעי ליה אלא מאי
משום אמירה דהני הא לא אמרי הני לא
תפשוט מיניה דאין חוקתו ברוך לא לעולם
אימא לך דחוקתו ברוך והכא במאי עסקינן
דמוחזק לן דלא ברך וקאמרי הני בדיקניה
מהו דתימא לא להימנינהו רבנן קמ"ל כיון
דבריקת חמץ מדרבנן הוא^ג דמדאורייתא
דביטול עלמא סני לוח הימניהו רבנן
דברבנן: איבעיא להו המשכיר בית לחברו
בחוקת ברוך ומצאו שאינו ברוך מהו מי
הוי כמקח טעות או לא תא שמע דאמר
אב"י^ד הלא מיבעיא באתרא דלא יהבי אנרא
וברקו דניחא ליה לאיניש לקוימי מצוה
בגופיה אלא אפילו באתרא דיהבי אנרא
וברקו^ה דניחא ליה לאיניש לקוימי מצוה
בממוניה: ט' תנן התם ר"מ אומר אוכלין כל
חמש ושורפין בתחלת שש ר' יהודה אומר
אוכלין כל ארבע ותולין כל חמש ושורפין
בתחלת שש דכולי עלמא מיהא חמץ מושש
שעות ולמעלה אסור מנלן אמר אב"י תרי
קראי כתיבי כתיב^ו שבעת ימים שאור לא
ימצא בבתיכם וכתבי^ז אך ביום הראשון
תשבתו שאור מבתיכם הא כיצד לרבות
ארבעה עשר לביעור ואימא לרבות ליל
חמישה עשר לביעור דסקלא דערך אמניא
ימים כתיב ימים אין לילות לא קא משמע
לן אפילו לילות ההוא לא איצטריכא ליה
דהא

דקסבר. האי תנא: הכל חבינין אלל דיקיה. ופילו עס הארץ
ודכבר שהוא מוחזק חבר מחוקיין ליה שלא עבר זמנו עד
שעשאוהו: דמניא חבר. הנאמן על המעשרות ומת והניח מגורה
מליאה פירות אפילו הן בני יומן שנתמרחו היום הרי הן בחוקת
מתוקנים דודאי לא יאל ממחמ דרו
עד שגמר כל ממונו והכל נמי כיון
דלף עמי הארץ חבינין הן על
הדיקיה חוקתן שדקויה: וממאי.
דהא דקמי נלמנין טעמא משום
דהכל חבינים הם אלל דיקיה דלמא
אין עמי הארץ חבינים על כך
וטעמא משום דקאמרי הני אנו
דאינו שדקו: כל הנתיים בחוקת
ברוךין מיעדי ליה. למיחמי ואלא הוה
למיחמיה צממיה דהני. ומקשינן
אלא מדתלא צממיה דהני ודאי איכא
למידיק הא לא אמרי לא אם כן מאי
קא מיעדיף לך מיפשטו מינה דאין
חוקתו ברוך. ומשי מהא ליכא למידיק
למיפשט מידי דאיכא לאוקומא להא
כגון דמוחזק לן צנאי דלא דיק כגון
שראינו טרוד לוי יאל מצטוד יום
לדך ואמרי הני אחנו דקיינויהו:
צניטול בעלמא. דכתיב ששבת^א
ולא כתיב תצערו והשבתה דלז היא
השבתה: צדננן. הימניהו רבנן
צניטול דלמא אלל מדרבנן דהס
הכריכו והס המירו לסמוך צממיתן
של אלו וכח צדיהס להאמינס צמדי
דלאו דלמריהס: מי הוי מקח טעות.
ואם צא השוכר לחזור צו על ידי
עלילותיו ולומר לא כך שכרתי ואין
תנאי שלנו קיים מהו לחזור: ואין
מצנאי היכא דלא יהי צנאי.
לאחרים וצדקי אלל כל איש ואיש
צדק את צימו דלא מני למימרי ליה
מקח טעות דאס הייתי יודע שאינו
טעות אלס יומר מכאן ונריך להמתק מן העצירה יומר ולא
יאלל מסוף ארבע ולמעלה: סולין. לא אוכלין ולא שורפין
כלומר אין ריך לשרוף ומאכלי הוא לנשתמו כל חמש אבל הוא
לא יאלל: דבולי עלמא מיהא חמץ משש שעות ומעלה אסור.
מן המורה דאי לא מיחסר עד אורחא לא הוו גזרי ציה דיין
יממא לליליא לא טעו אינשי: צנעט ימים שאור לא ימצא צנעטס.
אפילו עשה אחת צמוך השנעת ימים וכתיב אך ביום הראשון
תשבתו הרי עשה צו עשה אחת: הא כילד לרבוט כו'. דעל
כרחיק האי הראשון ראשון קודם לכל שבעה קאמר דהיינו
ארבעה עשר: ואימא לרבוט ליל חמשה עשר. שלא ימתין
עד הבוקר והכי קאמר אך צנעטס יום הראשון מיד תשבתו
דאי משנעת ימים הוה אמניא ימים אין לילות לא:
השנעת

א) לקמן ט. ע"ז תא:
מה טו. ח) ולקמן י. א.
א) נ"מ טו: כבודת יח:
מ"א. ד) לקמן פ: דף טא.
א) וי"ע מוספות עירובין
ל: ד"ה לך וועד טו ע"ן
ע"י ד"ה ותמונה. ח) ע"ן
הש"ס. ג) ט) דף טו. א.)

תורה אור השלם

1. שבעת ימים שאור לא
ימצא בבתיכם כי כל
אבל מדרבנן וברבתי
דפשיט ההוא מנת
ישאל בגו באקורח
הארץ: שמה יב יט
2. שבעת ימים מצות
האכלו אך ביום הראשון
מביתכם שאר מבתיכם
כי כל אבל חמץ וברבתי
דפשיט ההוא משראל
מימם דראשן עד יום
השבעה: שמה יב יט

מוסף תוספות

א. דכל היכא דאפשר לן
לברורי מליאה מבריינן.
ח' ה"ר. ב. דעדות מהני
כמו שהיה אומר בברוקה
הוא. מוס' ר"פ. ג. אם
שלה לו לחברו פירות.
מוס' שאלן. ד. שהדרב
מוס' למשפול לאכול
שכך שולח לו. ט.
ה. דמילתא דפשיטא הוא
כיון דחוקתו ברוך. מוס'
ה. והוי מחוקתן
ליה בחוקת ברוך. מוס'
א. אלמא פשיטא
ליה דתשבתו קדרא היינו
הבעה. מוס' א"ש.
ו. ויכדאמרן (א) דלאו
ברשותיה קאי ולא מצי
מכיל ליה. ומצ"ן.
ז. דביטול היינו הפקר.
מוס' הפלג' י. קודם
ששנו היו בירם לעשותם
על ידו או ע"י אחר ואמין
בו מטעם זה כמו שיע'
הוא. מוס' א"ש. ממונות נט.
א. וה"ו כידו הוא. מוס'
ב. פי' ואינו לילות
לסבול טרוד בדיקה. טט.
ג. וד'כבר חל החיוב על
המשכיר ובלא מקח טעות
נמי על המשכיר לברוק.
מוס' י"ד. ד. דהא צריך
להשתות שעה אחת
כשמבער. מוס' ר"פ.
ט. דקודם איסורו לפה
צוה לשרופו יאלמנו או
ימכרו. וא"כ לא קשה
קראי אחריו. דצוה המקום
שלא ימצא שאור בבית כל
ד' אלא יצונו מן הבית
קודם שיתחילו ד' הימים,
ואדך קרא קאמר שאם לא
הראשון ישרפנו. כמו
שצוה התנב לשרוף נזר
שבעת איסורו. מוס'
א"ש. טו. דהוי מצי
למיכתב "שבעת ימים וגו'
מבתיכם אך תשבתוהו
מבתיכם" וממילא ידענא
שלא צוה התנב לשרופו
אלא לאחר איסורו. טט.
ו. דמשפט שאור לרבות
יום ולא לילה. מוס' ר"פ.

א) לקמן ט. ע"ז תא:
מה טו. ח) ולקמן י. א.
א) נ"מ טו: כבודת יח:
מ"א. ד) לקמן פ: דף טא.
א) וי"ע מוספות עירובין
ל: ד"ה לך וועד טו ע"ן
ע"י ד"ה ותמונה. ח) ע"ן
הש"ס. ג) ט) דף טו. א.)

אור לארבעה עשר

פרק ראשון פסחים

ו.

עין משפט גד מצוה

(א) [תוספתא פ"ב ה"ו],
 (ב) ע"ז כ"א, (ו"א, ו"ב) א"ל
 שמימיו, (ד) ו"ג תוספתא
 כמובן, (ה) ד"ה מוקד,
 (ו) תוספתא פ"ב ה"ד,
 (ז) מנחת כ"ט: מטהרין יב:
 ע"ז ה': ג"ר, (ח) כבודו נה:
 תוספתא מילה פ"ב ה"ב,
 (ט) שמו"ט (כ"ב), (י) נצבות
 (יא) (בבב"ר ט"ו, י) (י"ג)
 (י"ד), (ט"ו) נצבות פ"ב ה"ב,
 (ט"ז) תוספתא דהלא פ"א
 ה"ג, (ט"ח) ו"ג תוס' כ"ט
 פ"א: ד"ה והלא,

גליון הש"ס

נב' בהמת ארנוא, עין
 נדריס כ"ט ע"ב כ"ד ד"ה
 וה' ו' א"ע"א:
 תוס' ד"ה תרם שמתחלה
 הייתה התפלה, ע"י כ"ב
 ע"א תר"ה קפ"ה:

מוסף רש"י

לא לבית דירה
 אמרו, ע"ז כ"ט ה"ב
 כ"ט, א"ל לבית הע"ס
 לבית האלמנה, (כ"ט)
 נצ' ששמו"ט כ"ט ע"ב
 ומנכ"ט (ע"ב כ"א),

מוסף תוספות

א. ומ"ה פטורה מן
 הבכורה, מוס' ר"פ,
 ג. ומ"ה חייבת, ה"ה,
 ו. והא דקניא חייבת הינה
 הכי דמצי מסלק ליה,
 מוס' ר"פ, ה. והא אמרי
 ליעיל ש"ך א"א אהא
 אבל אהא ש"ך א"א
 אחרים, ג. ה. [וא"ן לא
 קיבל עליו אחרות אפי' לא
 קנה ונכרי מקום, ש"י,
 ג"ל פ"י ו' ו' ו' ו' א"ש
 פטוהו הכי מקי"א, מ'
 ה"ן, וקד"י משיקא
 דשכיחה קניא וה"ל ביתו
 של ג"ו לגמרי ובת' שא"ן
 אפרון שא"פ, שא"ן
 השכיחה קנה, כ"ב
 שאינו מצוי בירו של
 ישראל אינו עובר עליו, ש'
 רע"י דה', ו' דדוקא
 כשהחזק שלו אז הוא
 עובר משום כל ימצא א"ע
 שאינו בביתו, מוס' ר"פ,
 ו. דכ"ן שניטל לצורך
 מקומו אינו מחויב להניחו
 מ"ד אלא מליכוי עד מקום
 החזק ובכ"ה עליו, ש'
 ה"ן, ו. דרש"ן לט"ל
 רובו כ"י שלא יבוא ל"ד
 איסור תורה, רש"י, ב.

רבינו חננאל

בהמת ארנוא, פירוש
 בהמת אינו עובר עליו, ש'
 לג"ו פטורה מן הבכורה,
 דבהיא קניא לן כל
 די ג"ו באמצע פטורה
 מן הבכורה, וא"ע"א דמצי
 מסלק ליה לג"ו בר"י,
 מ"א טעמא בהמת אית לה
 קלא, כלומר דהיא בהמת
 דג"ו היא ולא אתו לטימר
 דישאלא היא וקא אכיל
 אבי"א, אבל עיטא ארנוא
 א"ע"א דלא מצי מסלק ליה

לפי אינטרדיק לא ימצא, משום דבעלמא לאו כממון דמי אינטרדיק קרא לנימיר דג"ו חמץ מיהא מתסר: והואל וזי איסיה סדר, הוא גופיה למריה בעיניה וזה עדיין לא נאכד וזי אמרה ר' שמעון להסוה היכא דלמינו בעין כגון ג"ו חייצין באחריותן אמר רבי שמעון אף על פי שאין כפל להקדש דחמץ לרעהו ולא להקדש הכא חייב דכיון דזה חייב באחריותן רעהו קרינא ביה דהא גרס לו להחמץ ממון: ארנוא, המלך נוטל עשור מן הבהמה ומן התבואה: חייבם בצבורה, דקיימא לן^א כל שד נכרי באמצע פטורה מן הבכורה שנאמר לא באחרים ועד זה שעשורו של מלך תכור חייבת בצבורה לתת להן הכנסות שלהם או לא: דמלי מסלק ליה, לנכרי במעות: לא סיבעי לן, כיון דלמתי לא זכה נכרי בזה ודמי ליה קצוב בזה יותר ממעות איכא למימר לא יתן לו בטובה אלא נעוה: וא"ע"א דמצי מסלק ליה, דכל כמה דלא סלקיה ידו שייכא צבהמות: עיסא ארנוא חייבת, וא"ע"א דעיסת נכרי פטורה ויכולת ישראל בלא חלה דהא עריסותיכם כתיבי^ב וז חייבת דלית לה קלא והכונה אמרנו שלו היא ויכולת בלא חלה אכל צבהמה אית לה קלא והתנאי חייבת בעיסה הוא דמנאי: אין זקוק לבער, לא הזקיקוהו להוציא את הנכרי מן העיט כדלמך^ג: ואלא אתה רואה של אחרים: הפקידו אלא, וקבל עליה אחריות כדמפרש ואילו זקוק לבער: יחד לו ג"ס, כלומר לא קיבלו עליו אלא אמר ליה הרי הבית לפניך הנה צבחת מן היותו אין זקוק לבער: מ"א קאמר, היכי ילף מלא ימצא: נעולס אסיפא, ולא ימצא משמע המנוי צריך לכל ספק היינו דקביל עליה אחריות דהו צבחה: אף צמקוס שאמרו להשכיב, צמ"ק דע"א [כ]: תנן אין משכיבין צמ"ס לנכריים בארץ ישראל אכל צבורא משכיבין וכל שכן צבוחה לארץ וכן צמקוס שהמירו להשכיב לא לבית דירה המירו אלא להעמיד צו צבהמות ועליו ולא שדור הוא זה: שאין מנוי צידך, שהרי אומה זית מסורה לנכרי: כופס עליו אם הכלי, דהא לא חזי לטלטולי ואפוקי ומיהו צבלי יראה לא צבד דהא צבליה צבליה מאתמול כדלמך^ד לקמן [ע"ב] הצדוק צריך שיצטול בלבו אלא משום שלא שכת ויאלכלו צריך כפיית כלי: מיבול צבלי מיניה, אפילו בחול למוד הוא לפיכך ממנו: חמלו של נכרי, המופקד אלא ולא קיבל עליו פסח קודם שיהא עמו: והואל דלעיל לא אפשר ליה צמחיה ומשום חד יומא סגי ליה צבפיית כלי וצליה יבערנו: המפרש, מן היבשה לים: צשיירא, למקום רחוק: קודם שלשים יום, לפסח ולקמן מפרש כנגד ששולין בהלכות הפסח קודם הפסח שלשים יום ומאן חל עליו להזהר צבליה הפסח: דעמו לחור, צמי הפסח: אפילו מראש השנה נמו, דכי הדר ציה צמי הפסח עבר עליה והיא שעתא לאו צרמיה הוא לציבטליה שהרי איסור הגאח הוא ואינו שלו וכשראהו עובר עליה: אולר, שהכניס שם תבואה ותמחיה חמץ ואמרינן לקמן^ה חמץ שנפלה עליו מפולת הרי הוא כמזוער: סוך שלשים זקוק לבער, דלכתמלה לא זהו ציעורו: קודם שלשים,

התם דמצי מסלק ליה, הק' ר"י דכ"פ איזוה נשך (צ"מ דף ע' וס') אמר דהמקבל לאו נכרי הולדות פטורים מן הבכורה אף על גב דמצי מסלק ליה לנכרי צבוח כדלמך התם כיון דלאו צבי נכרי זוי ולא משכח שקול צבהמה ומי' ר"י דשאני התם שמתחלה הימה הבהמה של נכרי וכיון דלוי צבי זוי ולא משכח שקול צבהמה לא נפקא מרשותיה^א אכל כשהבהמה של ישראל ומצי מסלק ליה לנכרי צבוח לא נכנסה לרשותו: בהמת ארנוא פטורה מן הבכורה א"ע"א דמצי מסלק ליה, והא דמנאי חייבת פ"ה גבי עיסה מנאי וק' לנצ"ב דהא גבי צבהמה מנאי צבחה צתוספתא ו צמחיות צבכורה וכן גבי עיסה מנאי^ב עיסת ארנוא חייבת צבחה א"ע"א דלא מצי מסלק ליה ואית ספריים דגרסי צבהמה ארנוא פטורה והוא דלא מצי מסלק ליה ולפי זה מתיישבות שתי הצרימות: יחד^ג ד' בית, פ"ה דלא קיבל עליו אחריות אלא אמר ליה הרי הבית לפניך וק' לר"י מ"א אריסא יחד אפילו לא יחד נמי^ד והכי נמי מסיק צממון למימיה דשכיחות קניא^ה ופ"ה דאפילו צבאחיות מיירי ומשום הכי מפיק מלא ימצא דלא חשיב מנוי כיון שיהא לו צמ"א וכן פסח אית ליה מסבדא כיון שיהא לו צמ"א הוא כאלו קיבל עליו אחריות על מנתו של נכרי צבוחו של נכרי^ו: כופה ע"יו ב"ה, א"ע"א דאיכא למ"ד צ"י כירה (שנת מנ), א"ן כלי ניטל אלא לצד ניטל איכא לאוקמי צריך למקומו^ז אי נמי כפ"א שרי משום דילמא אמי למיכליה^ח: שנאמר

כח א מ"י פ"ד מהל' בכורות הלכה א סגן עשין מא טושי' י"ד פ"י טפ"ק ה' כ"ב ב מ"י פ"ו מהלכות צבורה כ"ט ב סגן עשין קמא טושי' י"ד פ"י טפ"ק ג' ל ג ד מ"י פ"ד מהל' מקן ומלה הלכה ב טושי' א"ר"ח סימן ממ טפ"ק ג' לא ה מ"י פ"י מהלכות ע"ן ה' ד סגן לאון ממ טושי' י"ד פ"י קמא טפ"ק ג' לב ו מ"י פ"ג מהלכות מקן ומלה הלכה ט סגן לאון עט טושי' א"ר"ח סי' ממ טפ"ק א' לב ז מ"י פ"ד שם הל' ב סגן שט טושי' א"ר"ח סי' ממ טפ"ק ב' לד ח מ"י פ"י מהלכות ע"ן ה' ט טושי' פ"ב שם הלכה ט סגן שט טושי' א"ר"ח סימן ממ טפ"ק ב' לא ח טושי' פ"ב ח' סי' ממ טפ"ק א'

רבינו חננאל (משך)

לגו מינה חייבת בחלה, דהוא לית לה קלא, ח"ד דהא וזכרית לא הביא תוספתא אל ביתו, ואי ס"ד דשכיחות קניא לאו שכיחות הוא, ושניטל לעולם שכיחות לא קניא, ושאינו חייב דכרית לא ימצא, כל חמץ שצבד בידך אסרה תורה והיא כיון דחזי לו בית יצא מירו זה החמץ ואינו מצוי בירו, אמר רב המוצא חמץ בידו^א שמינו יכול לבערו כופה עליו את הכלי דחיישנן שמא יאכלוהו בני ואם של הקדש אינו צריך, מאי טעמא מיבדל בידלי איש מיניה קמ"י הכי ולא אתו למיכליה דחמרי עליהו איסוריה, וחמץ של ג"ו צריך מציצה עשרה טפחים כדי שיצא מרשות ישראל לגמרי, וכן המפרש ביבא ארנוא בשירא תוך שלשים יום זקוק לבער, ואחריו כן ירש, קודם שלשים יום אין זקוק לבער, כ"א בשאין דעתו לחזור קודם הפסח, אבל שטרטו לחזור אפילו מתחלה השנה חייב לבער, וכן דין העושה את ביתו ארצו תוך שלשים יום זקוק לבער, קודם שלשים יום אין זקוק לבער, במה דברים אמורים בשאין דעתו לפנותו קודם הפסח, אבל אם דעתו לפנותו חייב לבער, והני שלשים יום מאי עבדתייהו דהפסח שאלין בהלכות הפסח קודם לפסח שלשים יום,